

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558639392/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

troer at kunne kjende og vidne imod paa den yderste Dag, naar den Urettens Hemmelighed er mig klar, som jeg nu kun skimter i sin rædsomme Dunkelhed, men som truer Danmark og den store Valdemars Slægt med Fordærvelse» –

«I forfærder mig! – svarede Bispen – er eders Mistanke uden Bevis, saa tie med den, og betyng ikke min Sjæl med en Hemmelighed, som kun den alvidende Dommer kan randsage!»

«Et Danmarks Lykke og vor unge Konges Liv Eder af Vigtighed, – vedblev Saxo – saa gru ikke for at høre og bevare en Hemmelighed, som hvor dunkel og ubevislig den er, dog maaskee kan være Eder et Lysglimt i Mørket og et Vink af Danmarks gode Aand, naar Nøden er stor og Hjertet er raadvildt» – – Nu blev hans Stemme svagere og svagere. Bisp Peder hørte undertiden ikke godt og han anstrængte sig forgjæves for at høre og forstaae hvert Ord. Snart tabte ogsaa den Døende aldeles Mælet, og gav kun ved Tegn tilkjende, at han ønskede Sacramentet og den sidste Salvelse.

Da Bisp Peder havde opfyldt denne sørgelige Pligt, sank Saxo med et roligt Smil tilbage i hans Arme og opgav sin Aand.

Med dyb Kummer og i pijnlijk Uvished om han havde forstaaet Saxos sidste vigtige Ord eller ikke, forlod Bispen sin afsjælede Ven og lukkede sig inde i sit Lønkammer.

Gamle Martin kunde nu ikke længer holde de unge Kanniker og Saxos andre talrige forsamlede Venner tilbage; de strømmede bekymrede ind til Alkoven, hvor de fandt Carl grædende over sin kjære Lærers Lijg.

Gamle Martin havde Medlidenhed med Drengen og fik ham med Møje bragt fra Liget og til Rolighed paa sit Kammer. Saasnart Drengen havde fattet sig, bemærkede Martin med Forundring en vis Bestemthed og hartad mandig Ålvor i hans Ansigt, som han ikke syntes at have bemærket for en Time siden. Han gjorde ham adskillige Spørgsmaal om hans Familieforhold og Bestemmelse for Fremtiden, hvorpaa Carl gav korte og bestemte Svar, medens han dog syntes at tænke paa noget ganske Andet, end hvad der spurgtes ham om.

«Hvor gammel er du? – spurgte Martin endelig – du synes mig en heel Deel ældre, end du ser ud til!»

«Jeg er gammel nok – svarede Carl – til nu ikke længer at være Barn og til at kunne tie med hvad jeg ikke vil og maa sige.»